

Å temme et politisk dyr

■ ■ ■ Sigourney Weaver spiller hovedrollen i serien «Political Animals», basert på Hillary Clintons liv og karriere. Men der forhåndsreklamen varsler historien om en sterk kvinne i politikken, ender serien med å redusere henne fra et politisk dyr til en figur i en personlig såpeopera.

MEDIER
TORIL MOI

I sommer ble tv-serien «Political Animals» lansert med brask og bram på kabelnettverket USA, som nå satser på egenproduserte tv-serier i håp om å oppnå samme prestisje og suksess som konkurrenten AMC har fått med «Mad Men».

Miniserien har et slående konsept. Hovedpersonen Elaine Barrish er utenriksminister i USA og forholdsvis nylig skilt fra USAs tidligere president Bud Hammond (Ciarán Hinds), en karismatisk sørstatspolitiker beryktet for sine utallige kvinnehistorier.

SSJEF I D2

dagsmagasin, trenger

som kan være med

ture-sjangeren og være
tikk. Du vil samarbeide
desk og fotografer.
redaksjonell drift og

sign, arkitektur, mote,
og livsstil. Interesse for
fisse områdene er en

tes til redaktør Gry
tlf. 22 00 10 00.

drøver sendes
27. august 2012.

ingsliv

um, 020 030 00

er et selskap
Media Group.

Dagens Næringsliv
er Norges ledende
næringslivsavis.
Avisen har et
opplag på 82.595
og 264.000 lesere
daglig.

Etter tiden som førstedame ble hun valgt til guvernør i delstaten Illinois. Deretter forsøkte hun å bli demokratenes presidentkandidat, men tapte i primærvalgene for den nåværende presidenten, Paul Garceetti (Adrian Pasdar).

Fordi Elaine Barrish så tydelig bygger på Hillary Clinton, fikk «Political Animals» enorm oppmerksomhet. At Elaine Barrish spilles av Sigourney Weaver, som har ikonisk status fra rollen som actionheltinnen Ripley i Alien-filmene, økte bare nysgjerrigheten.

Forhåndsreklamen lovt oss dessuten ikke bare én, men to sterke heltinner. Opp mot Elaine Barrish setter serien journalisten Susan Berg (Carla Gugino), som i sin tid skapte seg en karriere ved å kritisere Barrish for å finne seg i sin manns utroskap. Serien viser hvordan fiendskapet mellom de to kvinnene langsomt viker for økende respekt og forståelse.

Skulle vi endelig få en serie om en sterk kvinne i politikken? En serie der to mektige kvinner faktisk blir venner? Ville «Political Animals» bli et kvinnelig svar på «The West Wing» («Presidenten»)? Som mange andre kvinner i USA, var jeg spent på å se om serien ville innfri forventningene.

Første episode hadde lovende elementer. Elaine Barrish bestemmer seg til å stille som presidentkandidat igjen, selv om det betyr at hun må kjøre valgkampanje mot en sittende president fra sitt eget parti. Men så lenge hun ikke er klar til å gå av som utenriksminister, må dette selvsagt holdes hemmelig, både for president Garceetti og for mediene.

Til det trenger hun hjelp fra Susan Berg. Slik flettes de to kvinnes profesjonelle interesser sammen.

Ettersom serien utvikler seg, blir det forøvrig stadig vanskeligere å forstå hvorfor Barrish har så mye imot president Garceetti, som ofte følger hennes råd. (Den virkelige kjeltringen i serien er den kyniske, skruppelløse visepresidenten, Fred Collier (Dylan Baker), som hater Barrish.)

«Political Animals» ble likevel en stor skuffelse. Årsaken til flaskoen fremstiller serien selv. I et tilbakeblikk ser vi at Bergs redaktør først nekter å gi spalteplass til hennes skarpe angrep på Barrish.

«Hvorfor legge seg opp i privatlivet deres?» spør han. «Det personlige er det politiske», svarer journalisten. Den unge Berg misforstår det klassiske feministiske slagordet, for hun tror at det betyr at det å skrive om en persons privatliv i seg selv er en politisk handling. Dermed overser hun forskjellen på sladrejournalistikk og feministisk analyse. Det personlige er jo bare det politiske om vi klarer å vise hva det er som er politisk ved det.

«Political Animals» gjør samme feil. I sin opptatthet av hovedpersonenes sex- og familiev glommer den politikken. Istedenfor å vise oss hvordan Barrish håndterer den politiske hverdagen som utenriksminister, setter den opp ekstremt usannsynlige situasjoner (høyt spill om amerikanske gisler i Iran; en kinesisk atomubåt like utenfor California) som bare tjener til å vise hvor smart, handlekraftig, og menneskelig Barrish er.

«Presidenten» idealiserte også hovedpersonen, Josiah Bartlett. Men der «Presidenten» var genuint interessert i prosessene bak de politiske handlingene, bruker «Political Animals» bare Washington D. C. som et stillbilde, et bakteppe for en ordinær såpeopera.

Såpeoperaer drives av et stort persongalleri der alle har en eller annen form for svakhet. Slik er det i «Political Animals» også. Akkurat som Mrs. Thatcher, er Barrish mor til tvillinger. De to sønnene er som natt og dag. Douglas er morens høyre hånd; T. J. er en narkoman som nesten dør av en overdose. Han er også homo-seksuell, og vi inviteres til å tro at hans psykiske plager kommer av at han vokste opp i Det hvite hus, og dermed ble tvunget til å stå frem med sin seksualitet under enormt mediepress.

FOR 50 ÅR SIDEN

HANDEL OG SJØFART

Hypnotisk behandling kan forvandle trettekjære, nevrotiske hustruer til elskelige, sjarmende livsledsagere, og gi den dovre, likeglade ektemannen tilbake hans egne til å kreve respekt. Ja, selv for svingmørene er det håp ved hjelp av hypnose, skriver presidenten i den

Problemene hagler: Douglas' forlovede, Anne Ogami (Brittany Ishibashi), lider av bulimi. Elaines mor (Ellen Burstyn) er alkoholiker, og selv den perfekte Douglas har sprekker i fasaden: I et svakt øyeblikk har han sex med Susan Berg.

Mest irriterende er fokuseringen på eksmannen til Barrish. President Bud Hammond har en nærmest overnaturlig politisk teft, og gir Elaine usannsynlig gode råd. Såpeopera blir det når vi etter hvert forstår at han drives av ett stort prosjekt: å gjenvinne

ekskonens kjærlighet. Det hjelper ikke at den ellers så fremragende Ciarán Hinds, som jeg sist så som en drikkfeldig irsk familiefar i Sean O'Caseys «Juno and the Paycock» på Londons National Theatre, tydeligvis har fått i oppdrag å spille Hammond som en outrert og urealistisk blanding av Bill Clinton og Lyndon Johnson.

I hver episode minnes vi om hvor attraktiv Barrish er. Den russiske utenriksministeren klyper henne i baken. Den tyrkiske ambassadøren vil kun hjelpe henne med å utmanøvrere Iran om han får spise middag med henne alene. Slik underminerer serien totalt Barrish's politiske og intellektuelle evner. Kunne hun ikke fått dem til å samarbeide om hun var tiltrekkende?

I «Presidenten» hadde Josiah Bartlett både kone og barn, men de overskygget ikke handlingen fullstendig. Ingen kløp ham i baken. «Political Animals» viser med all ønskelig tydelighet hva som skjer når en reduserer det

politiske til det personlige, og dessuten helt glommer at det politiske også er det politiske.

Toril Moi er professor i litteratur ved Duke University. www.torilmoi.com

KULTUR OG MEDIER

TORGRIM
EGGEN

SUNE
NORDGREN

TORIL
MOI

ØYVØR
DALAN VIK

ERLING
DOKK HOLM

BJØRN
GABRIELSEN

■ Epost: etterbors@dn.no Kontakt personer: Sarah Serheim sarah.sorheims@dn.no og Espen Hauglid espen.hauglid@dn.no

■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoff i elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.

■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. Hovedinnlegg/kronikk: Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). Underinnlegg/replikk: Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Dagens Næringsliv

Sentralbord 22001000

Kundeservice 81511815

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo

REDAKSJONENettern 18.30

Desken: 22 00 13 30

Etter Børs: 22 00 10 05

Feature: 22 00 13 51

Finans/næringsliv: 22 00 13 84

Foto: 22 00 13 07

Livsstil: 22 00 13 73

Nyhetsnett: 24 10 14 30

Politikk/økonomi: 22 00 13 83

Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONERUTEN FOR OSLO

Kristiansand: 38 07 13 00

Stavanger: 51 85 81 11 13

Trondheim: 91 80 02 11

Tromsø: 77 66 56 65

REDAKSJONERUTENLANDS

Bangkok: +66 7622 5670

London: +44 7082419484

New York: +1 875 644 3885

TELEFAKS OSLO

Abonnement: 22 00 10 60

Administrasjonen: 22 00 10 10

Annonsene: 22 00 10 10

Lassalg: 22 00 10 30

Redaksjonen: 22 00 11 10

TELEFAKSUTENLANDS

Bangkok: +66 762 34580

TELEFAKSUTENFØR OSLO

Bergen: 55 3185 92

Kristiansand: 38 07 06 30

Stavanger: 51 85 81 10